

Световен бестселър автор #1

СИЛВИЯ

ДЕЙ

екстаз

Книга 1 от поредицата
afterburn | aftershock

SN[®]
СОФТПРЕС

1

Беше свежа и прохладна есенна утрин. Оставих зад себе си какофонията от гръмки клаксони и глъчката на пешеходците и прекрачих входа на небостъргача от огледално стъкло в центъра на Манхатън. Посрещна ме хладен покой. Токчетата ми тракаха по тъмния мраморен под на обширното фойе в унисон с ускорения ритъм на сърцето ми. Личната ми карта се изплъзна от потната ми длан, когато я подадох на охраната. Получих посетителския си пропуск и се насочих към асансьора, но вместо да се успокоя, ми стана още по-нервно.

Случвало ли ви се е толкова силно да желаете нещо, че да не можете да си представите да не го получите?

В живота ми имаше две неща, към които изпитвах това чувство: мъжът, в когото бях така глупава да се влюбя, и свободната позиция за административен асистент, за която кандидатствах и сега отивах на интервю.

Мъжът се бе оказал ужасно неподходящ за мен, а работата можеше да внесе невероятни промени в живота ми. Дори не смеех да си представя, че си тръгвам от събеседването, без да ме одобрят. Просто имах едно такова чувство

дълбоко в себе си, че ако започна работа като асистентка на Лей Янг, това ще ми даде криле и ще полетя.

Въпреки вътрешната мотивационна лекция, която си изнасях, когато стъпих на десетия етаж и пред погледа ми грейна входът на „Сейвър Инк“, дъхът ми спря. Името на компанията бе изписано с металически букви и женствен ръкописен шрифт върху двойната врата. Предизвикваше ме да дам воля на мечтите си и да се наслаждавам на всеки миг.

Докато чаках да вляза, изучавах с поглед добре облечените млади жени, които седяха на столовете в приемната. За разлика от мен не носеха дрехи втора ръка от миналогодишните модни колекции. Съмнявах се, че някоя от тях е работила на три места, за да си плати таксите за колежа. Тези момичета ме водеха по точки почти във всяко отношение, но бях наясно с този факт и не се притеснявах... много.

Когато охранителните врати се отвориха с бръмчене, огледах стените в цвят капучино, по които бяха окачени снимки на модерни ресторанти и известни готвачи. Във въздуха се носеше едва доловим аромат на захарни курбийки, който ми напомни за уюта от детството ми. Но дори той не ми помогна да се отпусна.

Поех си дълбоко въздух и се представих на рецепционистката – красиво чернокожо момиче с приятна усмивка. След това отстъпих встрани и застанах до стената. Дали интервюто, за което бях подранила с почти половин час, щеше наистина да се състои? Скоро ми стана ясно, че на всеки бе отредена петминутна аудиенция и някой от персонала въвеждаше и извеждаше кандидатите точно навреме.

По кожата ми изби фина влага от притеснение.

Когато ме повикаха, толкова бързо се оттласнах от стената, че се олюлях на високите си токчета. Непохватността ми бе отражение на разклатената ми самоувереност. Тръгнах по коридора след привлекателен младеж, който ме отведе до директорския кабинет. Пред входа имаше

приемна с празно бюро, а зад поредната двойна врата бе разположено средището на властта на Лей Янг.

Младежът ме покани да вляза и се усмихна:

– Успех.

– Благодаря.

Щом прекрачих прага, най-напред привлече погледа ми съвременното и изчистено обзавеждане на стаята, а след това – жената, която седеше на огромно бюро от орехово дърво и изглеждаше много дребна. Навярно съвсем щеше да се изгуби на фона на зашеметяващата гледка с манхатънските небостъргачи, която се разкриваше от прозорците, ако не бяха ярките алени рамки на очилата ѝ, идеално съчетани с нюанса на червилото върху плътните ѝ устни.

Позволих си за един дълъг миг да попия с очи външния ѝ вид и да се възхитя как кичурът посребряла коса на дясното ѝ слепоочие бе изкусно вплетен в сложния ѝ кок. Беше стройна, с грациозна шия и дълги ръце. Когато вдигна поглед от автобиографията ми и ме огледа, се почувствах оголена и уязвима.

Лей Янг свали очилата си и се отпусна назад в креслото:

– Заповядай, Джиана, седни.

Направих няколко крачки по кремавия мокет и заех един от кожените столове, подредени пред бюрото ѝ.

– Добро утро – казах, но твърде късно се улових, че използвам бруклинския си акцент, който толкова дълго се бях упражнявала да прикривам. Жената пред мен като че ли не го забеляза.

– Разкажи ми нещо за себе си.

Прокашлях се:

– Ами, тази пролет завърших с отличен успех Университета на Невада в Лас Вегас...

– Току-що го прочетох в автобиографията ти – отбеляза, но смекчи думите си с лека усмивка. – Каж ми нещо, което не знам. Защо си се насочила към ресторантьорството?

Шейсет процента от новите заведения фалират през първите пет години от основаването си. Сигурно знаеш.

– Не и нашето. Вече три поколения поред семейството ми управлява ресторант в Малката Италия¹ – заявих гордо.

– Тогава защо не работиш там?

– Защото там ви няма вас. – Преглътнах, това бе твърде лично. Лей Янг не изглеждаше смутена от гафа ми, но аз бях. – Искам да кажа, че нямаме вашата магия – добавих припряно.

– Нямате...?

– Да – замълчах за секунда, за да се овладеея. – Имам трима братя. Няма как и тримата да наследят ресторант „Роси“, когато баща ни се пенсионира, а и не искат. Най-големият ще поеме управлението, а другите двама... искат да имат свои собствени ресторанти „Роси“.

– А твоят принос се състои в диплома по ресторантьорство и много страст.

– Искам да науча всичко необходимо, за да им помогна да сбъднат мечтите си. Ще помагам и на други хора да осъществяват стремежите си.

Лей Янг кимна и посегна към очилата си:

– Благодаря ти, че дойде, Джиана.

И просто така ме отпрати. Разбрах, че няма да ме назначи. Не бях изрекла онова, което очакваше да чуе, за да ме отличи като победителка.

Исправих се и бясно прехвърлих в ума си няколко идеи, за да обърна хода на интервюто.

– Госпожо Янг, наистина много искам тази работа. Старателна съм. Никога не се разболявам. Поемам инициатива и имам прогресивно мислене. Бързо ще се науча да предусещам от какво имате нужда, и то преди вие самата да сте го осъзнала. Ще останете доволна, че сте ме наела.

Лей ме погледна.

¹ Италиански квартал в Манхатън, Ню Йорк. – б. пр.

– Вярвам ти. Работила си на няколко места и в същото време си успявала да поддържаш високи оценки в университета. Виждам, че си умна, целеустремена и не се притесняваш да се пазариш. Сигурна съм, че ще се справиш чудесно. Просто не съм убедена, че съм най-добрият шеф за теб.

– Не разбирам. – Стомахът ми се сви, щом осъзнах, че мечтаната работа ми се изплъзва. Прониза ме остро разочарование.

– Няма нужда да разбираш – отвърна жената внимателно. – Повярвай ми. Има стотици ресторанти в Ню Йорк, които могат да ти дадат онова, което търсиш.

Вирнах брадичка. Някога се гордеех с външния си вид, със семейството и корените си. Сега се ядосах на себе си, защото се бях усъмнила в ценността им.

Спонтанно реших да разкрия защо желанието ми да работя за нея бе толкова силно:

– Госпожо Янг, моля ви, чуйте ме. Ние имаме много общо. Иън Пембри ви е подценил, нали?

В очите ѝ внезапно лумна огън при неочакваното споменаване на бившия ѝ бизнес партньор, който я бе предал. Не отговори на въпроса ми.

Вече нямах нищо за губене.

– Един мъж, когото познавах, също ме подцени. Вие сте доказала на хората, че грешат за вас. Просто искам да направя същото.

Лей Янг наклони глава:

– Надявам се да успееш.

Осъзнах, че не мога да кажа нищо повече, за да променя решението ѝ, затова благодарих за отделеното време и си тръгнах с достойнство, доколкото бе възможно.

Това беше един от най-ужасните понеделници в живота ми.

– Казах ти, зарежи я тази идиотка – повтори Анджело. – Имаш късмет, че не си получила работата.

Бях най-малката в семейството и имах трима по-големи братя. Анджело бе най-младият от тях. Справедливият му гняв ме развесели, макар че въобще не ми беше до усмивки.

– Прав е – намеси се Нико. Най-големият от братята Роси, а и най-пакостливият, избута Анджело настрани и сервира порцията ми с театрален жест.

Седях на бара, тъй като за вечеря „Роси“ както винаги бе препълнен с познатата шумна и весела тълпа. Редовните ни клиенти бяха много, сред тях имаше дори няколко известни личности, които идваха под прикритие, за да хапнат на спокойствие. „Роси“ поддържаше чудесна репутация заради любезното обслужване и отличната си кухня и пъстрата ни клиентела го доказваше.

Анджело се намръщи и бутна Нико с рамо:

– Винаги съм прав.

– Ха! – възкликна подигравателно Винсент, щом подаде глава от прозорчето на кухнята. Плъзна две димящи блюда на полицата и откъсна листчетата със съответните поръчки. – Само когато повтаряш нещо, което вече съм казал.

Закачките им ме разсмяха въпреки унилото ми настроение. Секунда преди да вдишам любимия парфюм на майка ми – „Елизабет Арден“, усетих нечия длан на кръста си. Мама ме целуна по бузата:

– Радвам се да те видя усмихната. В този живот нищо...

– Не е случайно – довърших изречението ѝ. – Знам. И все пак ми е гадно.

Бях единствената от семейството, завършила колеж. Всички се включиха да помагат, дори и братята ми. Сега не можех да се отърва от чувството, че съм ги разочаровала. Да, наистина имаше стотици ресторантьори в Ню Йорк, но Лей Янг бе една – неудържима стихия, която превръщаше неизвестни готвачи в звезди.

Лей често гостуваше в сутрешни телевизионни предавания и разпалено говореше за ролята на жените в бизнеса. Родена в семейство на имигранти, тя бе работила, за